

ДЕРЖАРХІВ
Сумської області
Фонд № Р-7641
Опис № 12
Архівний № 124

Управління СБУ
по Сумській області

ДЕЛО № 11097

НАЧАТО 4 августа 1945 г.

ОКОНЧЕНО 4 августа 1945 г.

Бабий
Александра Григорьевна

На 6 листах

ДЕРЖАРХІВ
Сумської області
Фонд № Р-7641
Опис № 12
Архівний № 124

Фабрика картонажно-
полиграфических изделий
Арт. 1С 1526

мольців, як Олександр Молодчий, брати Глінки, Тимофій Шашко, Людмила Павличенко, Олександр Перепелиця, Марія Байда, Іван Федорок і багатьох, багатьох інших — широко відомі не тільки нам, але й далеко за межами нашої Батьківщини. Їх слава — слава нашого народу, слава нашого комсомолу. На їх подвигах вчитимуться багато прийдешніх поколінь.

Комсомол України з перших днів Великої Вітчизняної війни виявив себе безмежно відданим Радянській Вітчизні, партії Леніна—Сталіна. Вихованці комсомолу України на всіх фронтах Вітчизняної війни своїми героїчними вчинками довели, що вони не швидкоють ні сил, ні здоров'я, ні самого життя, виконуючи бойові накази вождя радянських народів — товариша Сталіна.

Ніколи ми не забудемо героїчного поєдинку артилериста комсомольця Якова Кольчака з ворожими танками. Він бився сам проти десяти танків! Яків Кольчак, нині Герой Радянського Союзу, вистояв! Танки не вистояли, відступили!

Ми ніколи не забудемо вихованця Харківської комсомольської організації Віктора Мирошніченка. Йому було доручено висадити в повітря міст, що мав велике стратегічне значення для ворога. Не зважаючи на ураганний артилерійський обстріл, Мирошніченко пробрався до мосту. Коли все було підготовлено до вибуху, ворожа куля перебила бікфордів шнур. Часу для роздуму не було — ворог помітив готування. І комсомолец Мирошніченко не вагався жодної миті. Він підпалив шнур біля самого заряду. В повітря злетіли уламки мосту. Під уламками загинув і вірний син українського народу — комсомолец Віктор Мирошніченко. Йому посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

В літопис Вітчизняної війни вписане ім'я комсомолки Марії Шербаченко. У травні 1943 року Червона Армія звільнила від німецьких загарбників рідний хутір Марії. З першого ж дня визволення Шербаченко пішла добровільно в лави Червоної Армії — медсестрою. За мужність, проявлену при форсуванні Дніпра, радянський уряд присвоїв недавній колгоспниці, а нині старшому сержантові Марії Шербаченко звання Героя Радянського Союзу.

Можна було б навести ще багато й багато подібних прикладів. Всі вони свідчать про масовий героїзм, виявлений комсомольцями і молоддю в боях за Вітчизну.

Німецькі мерзотники, загарбавши Радянську Україну, сподівались зустріти рабсько-покірний народ, тремтячий перед силою завойовника, готовий слугувати їм. Щоб добитись своєї мети, вони не гребували ніякими засобами, не виключаючи і найпідліших. Але загарбники жорстоко пропрахувались! На загарбаній землі вони зустріли всенародну ненависть.

Комсомольці і молодь України пішли в партизанські загони, розгорнули активну діяльність підпільних комсомольських організацій. За далеко неповними даними, в партизанських з'єднаннях України було створено понад 340 первинних комсо-

дянського Союзу генерала Ковпака. Тільки у своєму останньому рейді — за час з 1 січня 1944 року до 1 квітня — членами цієї комсомольської організації знищено 2620 гітлерівців, взято в полон 435, спалено 62 танки, 153 автомашини, 3 літаки, пущено під укіс 19 військових ешелонів, висаджено 46 мостів, захоплено великі військові трофеї, звільнено з фашистського полону тисячі радянських громадян.

На окупованій території активно працювали підпільні обласні і міські комітети комсомолу, сотні районних комітетів і первинних комсомольських організацій.

Згадайте, товариші, легендарної слави підпільників Кременчуцької комсомольської організації «Молода Гвардія». Згадайте 17-річного її ватажка Олега Кошового і його друзів Сергія Тюленіна, Улю Громова, Івана Землюху, Любу Шовкову. Це юні комсомольці! Але перед ними у смертельній лихоманці тремтіли загарбники. Навіть у тому, з якою звірачою жорстокістю розправлялись німецькі мерзотники з молодогвардійцями, виявився весь страх пихатих «завойовників» перед силою духу молодого радянського покоління, яскравішими і благороднішими представниками якого виявили себе юні красодонці.

Легенди про юних героїв, які зараз складає радянський народ.

Ми не забудемо їх, як не забудемо славних підпільників Сталіно, Амур-Нижньодніпровська, Кременчука, Батьківщина завжди пам'ятатиме їх великий вчинок, внесений у справу визволення радянської землі від німецьких поневолювачів.

Комсомольці і молодь Радянської України в лавах Червоної Армії, в партизанських загонах мужньо і самовіддано громилі і громлять німецьких загарбників та їх посіпак, запродавців нашого народу — німецько-українських націоналістів.

Комсомол і молодь України в дні Великої Вітчизняної війни всю свою діяльність підпорядковували інтересам визволення Батьківщини від німецьких загарбників. Вони вірно служать партії Леніна — Сталіна, своєму народові, міцно згуртовані навколо свого вчителя — великого Сталіна.

Товариші!

Дякуючи нашій героїчній Червоній Армії, дякуючи братній допомозі всіх народів Радянського Союзу, і особливо російського народу, Україна зараз майже цілком визволена від німецьких загарбників. Вже недалекий час, коли над всіма споконвічними українськими землями замайорить червоний радянський прапор.

Німецькі окупанти завдали тяжких ран народному господарству нашої республіки. Перед українським народом стоїть тепер завдання відбудувати в найкоротший строк господарство, відродити м'яготию і багатство Радянської України.

У минулому році, в жовтні 25 років ВЛКСМ, комсомольці і молодь України, разом з усією молоддю Радянського Союзу, підписали лист до товариша

відданості молоді України своїй більшовицькій партії, своїй Батьківщині перетворилось обговорення і підписання молоддю України листа до товариша Сталіна, в зв'язку з 25-річчям ВЛКСМУ. Біля 3 мільйонів підписали цей лист. Молодь поклялась ще більше напружити свої сили, ще активніше прапувати на відбудові, ще більше посилити допомогу фронту.

У нас є хороший початок роботи. Але це тільки початок! Найважливіші завдання, що стоять перед нами, ще належить розв'язати.

Більшовицька партія і товариш Сталін ставлять перед всім народом, а значить і перед молоддю, завдання напружити всі сили, прискорити розгром гітлерівської Німеччини.

Добитись цього — наш святий обов'язок!

Більшовицька партія і товариш Сталін ставлять перед всім народом, а значить і перед молоддю, завдання ліквідувати наслідки окупації у визволених районах, швидко відбудувати народне господарство.

Виконати це — наш святий обов'язок!

Більшовицька партія і товариш Сталін ставлять перед нами завдання зміцнювати зв'язки з підпільними організаціями молоді, вести політичну роботу серед всієї молоді, мобілізуючи її на самовіддану працю для фронту, на беззавітне служіння Вітчизні.

Ми урочисто заявляємо, що завдання, які ставить перед нами партія, товариш Сталін, ми виконаємо з честю. Червонопрапорний комсомол і молодь Радянської України були, є і будуть завжди вірні великій справі партії Леніна—Сталіна!

Комсомол і молодь Радянської України розуміють свій високий обов'язок захисту Вітчизни, виконують його, виконуватимуть з честю цей святий обов'язок до остаточної перемоги нашої справедливої справи!

Комсомол і молодь Радянської України розуміють, що тільки дякуючи братній допомозі народів СРСР, і особливо великого російського народу, українські землі визволяються від німецьких загарбників. Ми цю дружбу високо цінуємо і будемо їй вірні навіки!

Хай живе Ленінсько-Сталінський комсомол і його бойовий загін — комсомол України!

Хай живе КП(б)У і її керівник Сергійович Хрущов!

Хай живе героїчна Червона Армія!

Хай живе велика партія Леніна—Сталіна!

Хай живе наш великий народ і батько — Йосиф Віссаріонович Сталін!

(Довгостихаючі бурхливі аплодисменти)
«Мудрому полководцю, кращому командові — товаришеві Сталіну!»
«Хай живе любий Сталін!»
«Хай живе керівник більшовинів Хрущов!»

ський був мені найближчою людиною, найкращим другом, чоловіком.

Поїстині немає меж мерзоті й підлості фашистських ізвергів. І кожне нове їх злочинство, про яке ми дізнаємося, викликає не тільки гнів і жадоу помсти, але і глибоке омерзіння.

Боягузливі румунські шакали, як смерті свої, боялися живого Котовського. Вони тремтіли при одному його імені. В 1918 році, коли румунські зграї, як злодії, забралися в Бесарабію, Григорій Котовський очолив боротьбу бесарабських партизанів за визволення рідного краю і повернення його в радянську сім'ю. Тоді ще не судилося здійснитися цьому палкому прагненню бесарабців, і партизанам Котовського довелося покинути рідний край. Але вони завдали не мало відчутних ударів румунським загарбникам і пішли вони за Дністер з клятвою повернутися і визволити Бесарабію. Незабаром жменька бесарабських партизанів перетворилася в ядро знаменитої кінноти Котовського, яка прославилася на фронтах громадянської війни своєю хоробрістю і безстрашністю. І кожна перемога котовців у боях за радянську Вітчизну моглистю луною віддавалася в містах і селах

всім левом. Вони підло поглинулися з його останків і, як злодії за професією і покликанням, обікрали його домовину. Жалюгідні і підлі варвари! Їм не стерти пам'яті про Котовського, яка живе і вічно житиме в серцях радянських людей. Їм не знищити духу Котовського, який живе в серцях наших славних воїнів.

Уже майже цілком очищена від фашистської погані вся Україна, за визволення якої відважно боровся і водив на бойові подвиги свої полки Котовський в роки громадянської війни. Визволяється від фашистського ярма Радянська Молдавія, Бесарабська земля — батьківщина Котовського. Скоро вся наша рідна радянська земля буде очищена від ворогів, і фашистські орди Гітлера та його румунських і інших наймитів будуть остаточно розгромлені.

Тоді настане час розплати. Ми нічого не забудемо, нічого не простимо. Ми дізнаємось тоді і про імена тих мерзотників, які поглинулися над останками Котовського. Ми знайдемо їх, і вони понесуть заслужену кару.

Майор медичної служби

Ольга КОТОВСЬКА.

Спеціалісти Українського філіалу Академії архітектури СРСР працюють над відновленням історичних пам'яток і краших будівель Києва. Архітектори тт. Говденко та Грабовський, доцент Юрченко розробляють проекти відновлення Софійського заповідника — дзвіниці, собору, будинку митрополита, брами Заборовського. Професор В. Заболотний готує проект відбудови будинку Верховної Ради УРСР.

ТЕАТР РОСІЙСЬКОЇ ДРАМИ ПОВЕРНУВСЯ ДО ХАРКОВА

ХАРКІВ. (Наш кор.). До Харкова повернувся театр російської драми, очолюваний народним артистом СРСР Крамовим. Перебуваючи в роки Вітчизняної війни в Бурят-Монголії, театр немало зробив там для піднесення театральної культури братнього народу. Театр давав спектаклі в містах і селах Далекого Сходу, Забайкалля і Примор'я, виступав у військових частинах. Уряд Бурят-Монгольської Автономної Республіки нагородив колектив театру почесною грамотою.

Незабаром театр розпочне свою роботу в рідному місті. Підготовлено вистави до чехівських днів: «Три сестри» і «Вишневе сад». Харків'яни побачать також нові спектаклі театру: «Русские люди», «Фронт», «Парень из нашего города», «Петр Крымов», «Жди меня» та ін.

Шиття костюмів і костюмчиків ініціює фонд літспіт хліба, 555 центнерів приміщення для ладнасти спортівні мольці Рومنської позачурчний час візуття. Колгоспники К подарували Гребінці динкові коня, 8 колгоспники Глинс рахунок утримують Тільки за останні усинували близько

ГВАРДІЙСЬКИЙ

ОДЕСА. (Наш історико-археологі лено для огляду славний бойовий Н-ським гвардійським полком. На бойові ти — 11 знищення ків, 1 транспортів аметних точок, жих гармат. В бою гвардійського полку ших увійшов у містрілів по ворогові

Микола ТІХОНОВ

КИЇВ ЖИВЕ

П'ять років я не був у Києві. І ось я знову стою на високому березі, і так сам велично ллється Дніпро, і так само синіє далечинь, і так само все зелене навколо в пишному розквіті літа. І пташині додоси спокійно лунають в прибережному гаю, і легкий човник плине вздовж берега, відбиваючись у синьому холоді великої ріки.

Та коли вдившись в ці чудові ліси, бачиш, як ворожа рука псувала й нищила все навколо.

Мотки колючого дроту, консервні банки, скелети знищених машин, всякий військовий мотлох, щедро розсипаний серед гаїв і ланів, довгі глибокі траншеї, спалені будинки, що голими руїнами стін дивляться в блакитне небо, — все промовляє про те, як ворог вчепився за цю благословенну землю і як він був покараний. Не зміг він перемогти цієї краси світу, створеної не для його людоненависництва, а для життя вільних, гордих і красивих людей прекрасної України.

Я дивлюся на славний Київ, і все ж невимовною чарівністю своїх містечок він передо мною, це столько безсмертне, радісне, життєве. В морі зелені купаються куполи й шпиль підіймаються, розмірний гомін веде, чути як рокіт далекого

о його вулицях і бачу що рідко трапляється на ні, коли згадуєш багато

жахливих руїн, то вигляд цих змушує більше сумувати.

Німецькі варвари! Чим ви заплатите за свої нечувані злочини, що ви їх накоїли в Києві? Хрестатика.

Повислі в повітрі сходи, самотні стіни, вгорі і внизу горілки будинки з перомітними отворами для вікон, входи, що нікуди не ведуть, східці, що обірвалися у вишині.

Все кинулося в повітря, все було сповнене шумного київського життя. Його захотів знищити чужинний ворог, але м'зерне було його зусилля вбити життя Києва.

Київ живе. Його вулицями проходить народ, ідуть машини, в його театрах грають актори, в його садах гуляють діти, що здалучилися з чорний сондні німецького гніту. Ні, не міг ворог підкорити київлян. Боротись вони за свою свободу всіма засобами, і тепер живуть знову вільно, а ось німці гниють у могилах або втекли далеко на захід — туди їм і дорога. І там знайдуть їх наші гармати й танки та літаки і помстяться за все, що вони накоїли в Києві.

Послухайте шум київських вулиць. Живе Київ, житиме ще краще, з кожним днем випростує він плечі і жах руїн подолає він своєю невтомністю й жадою творчості. Непочаті сили криються в українському народі, і, розібравши руїни, створить він такі шедеври нового будівництва, що на радість покоління будуть вони красуватися цілі століття.

Жах минає, радість повертається. Та-

ке повернення радості спостерігав я на стадіоні, де відбувалося свято відкриття. Цей стадіон мав відкритись 22 червня 1941 року, а відкрився він 25 червня 1944 року. Скільки пройшло подій за цей багатозначний час. Їх не злічити... Світова історія змінила свій хід. Мільони людей зникли в смертельній боротьбі двох світів — і ось народ, що все пережив, прийшов до Києва на свято сили й молодості, щоб відновити те, чому перешкодив ворог три роки тому.

І на стадіоні розквітав барвистий олімп спортсменів, на стадіоні демонструвалась радість життя і здоров'я. Тисячі молодих людей показували свою фізичну силу й спритність, і весело було дивитись на них.

А потім на вечірніх вулицях лунали ті ж пісні, де все це постріли, люмпі і для суму, і для радості, і для битви за Батьківщину.

Ці пісні і старі і молоді. Славна Україна співцями своїми. Далеко в минуле йдуть ці широкі, як Дніпро, мелодії. Барвисті, як степ на весні, зелені свіжістю, як ліси, яскраві, як український одяг, — ці пісні безсмертні.

І в ці дні ми — письменники й поети — зібрались у Києві — місті майстрів усіх мистецтв, щоб говорити про поезію, про книги й пісні нашого дня, дня перемоги великого народу, що святкує своє визволення від лютого ворога.

Жила й боролась українська література, так само як зброя сяяла над полями боїв і на шляхах бідувань, була людям розрадою і в далекому тилу підбадьорувала надією працівників, що залишили дім. Силу живого слова не могли не почути мільони. Доки живе рідна мова,

доти живе література родом мовою народу рога йому.

Від пісні про великі проле, йшов на поківщини, у якого б'ється благородне манітність, лірично поетів належить чанних.

А прозаїки — в дивізійній газеті, д святив свої сторінки роїчного тилу, де вони всі намагаються те небачене, що бу вони пройшли і що

Багато написан але цього замало. собі цей воєнний рібне узагальнення їх долю нашілкам фіксувалися особл людини, яка повста го насильства й р лізації і свободи, благо всього мисля ва.

І те, що ми зібрав лике завдання пис красному Києві, — гословляє нас, пис родний тилу, на ва ня, на виняткову наполегливість.

Під гурміт далек будемо ми говорити і хай буде радісно братнього і слобок ших нових перемог пої перемоги.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: м. Київ, Тимофіївська вул. № 7. ТЕЛЕФОНИ: секретаріат 055, ніч

Друкарня «Радянська Україна», м.

Вотрово. Тройская
1945 года, августа, 4 дня, с. Лидинское. Р
И. Иосифовича и И. Иосифовича
сестры, дочери, сыновья, внуки;

[illegible]

Титул:

Вопрос: Какое значение имеют для нас эти вопросы?

Самая я хорошая с. Рубинчик и
милый с. Рубинчик, а Рубинчик
по мне, с. Рубинчик. Рубинчик
1943 году. Рубинчик Рубинчик 1958 году.
Моя Рубинчик Рубинчик Рубинчик
Рубинчик с 1958. Рубинчик с Рубинчик
Рубинчик. Моя Рубинчик Рубинчик Рубинчик.
Моя Рубинчик с 1928 году. Рубинчик
Рубинчик с Рубинчик. Рубинчик
Рубинчик на Рубинчик с Рубинчик
Рубинчик и Рубинчик с Рубинчик.
Рубинчик Рубинчик и Рубинчик Рубинчик
Рубинчик Рубинчик с Рубинчик.

Вопрос: Расскажи, каковы образы в по-
эме на работу и технику?

0142 : В 1945 году, после войны меня мобили-
зовали в армию. Мой отец был в
войне с (ср). В Германии я мешал
в 2. Улицы, у хозяина. Мартен 1945 году
моя освободили. Американские вой-
ска и я уезжал из моего дома из
Берлина в сср. Домой я прибыл 15
окт 1945 году. В войну и после
умо меня не беспокоили.

Вопрос: По какому показанию к своему

Отец! Больше доможный много не могу
урадовать с моих слов записок
в свѣдѣніи Александра Кочетова

Важно и мне заняться в нем
и рождением его.

Генерал Александр Николаевич

Ген. лейтенанта Дочини

св. 15. 1884.

Ваше
Ваше

справка

3

По запросу Н.Д. Доминского РО НКГБ
Гр-н Бабий Александр Кириллович

1925 г. рожд. уроженка с. Русановка

Н.Доминский р.н. Сумской обл.

Так ^{не проходящий} Н.Д. Доминского РО НКГБ

свобод.

Мамин

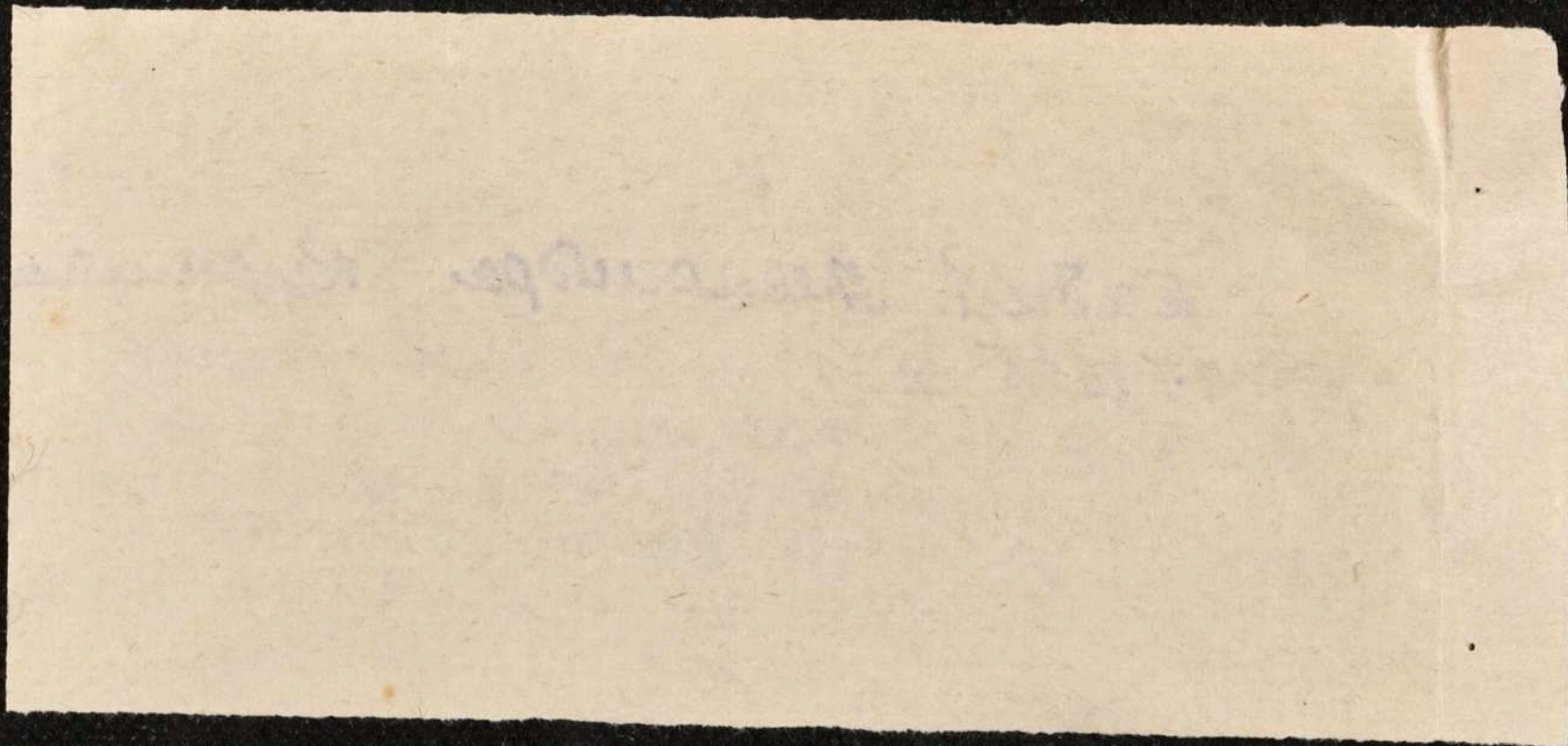
Handwritten text in Arabic script, likely a signature or name, written in purple ink on aged paper.

Справка

Во урентам Н.Д. Домашенко Ронквэ
Гр-н Тоббий Александра Керимовича

рохса. 1925 года урочища смен
Русиновка, М. Болмского р-на
не проходит

Исас. А. Д. Осмического РОСХБЗ
нейнъ емансѣ. *Леру*.

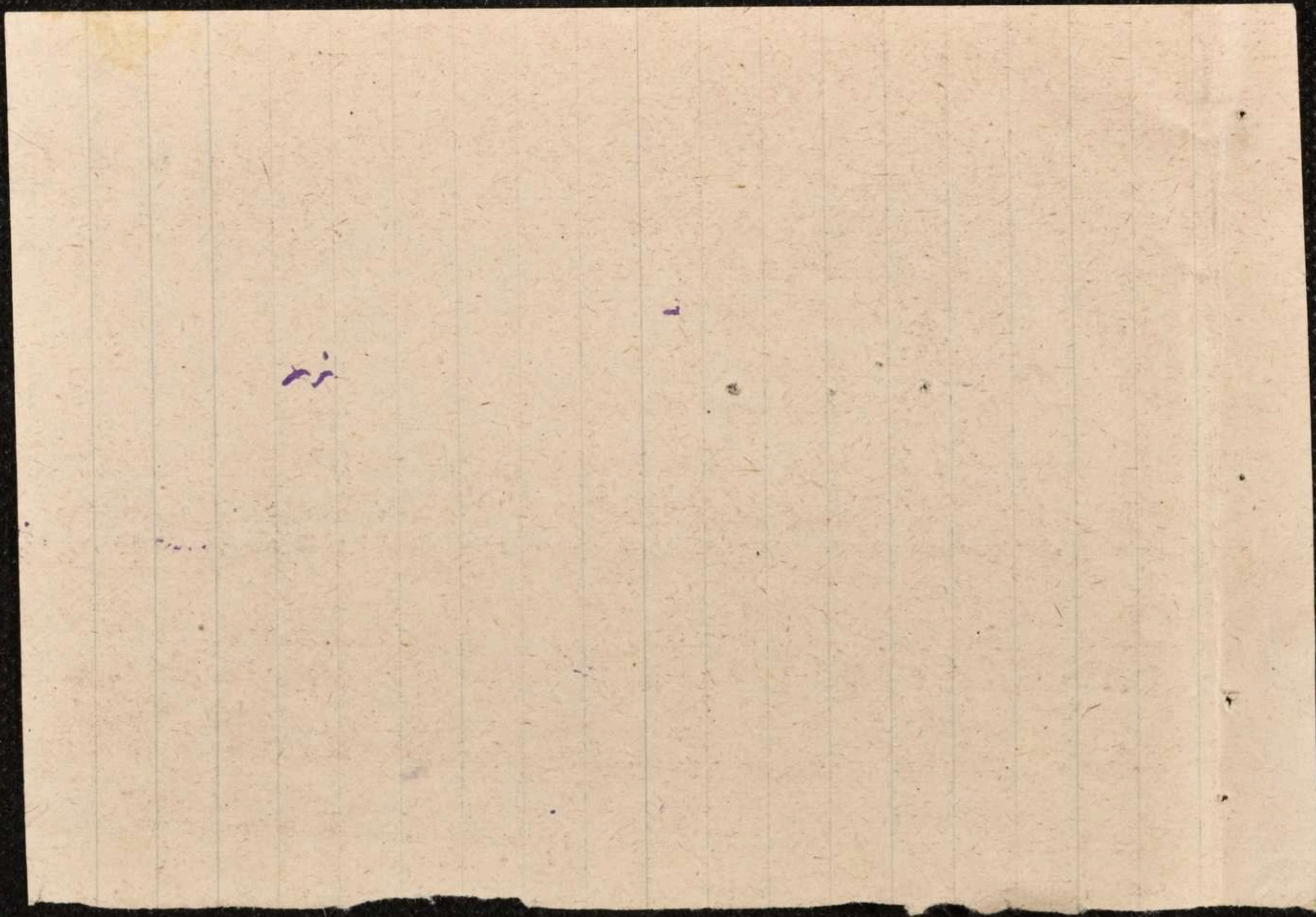

УРСР
Душанбе
ср
Н. Доминес
1.4
Султани
одн.
Зохичу

Визнач
Даво Душанбеградом од зм.
Бабий Олександр Курманов
1925, идрне. Уроженко с. Рус-
ишбо Н. Доминескоу р.м. султан од
українка. Вспити в с. Но соучаю
середн. м.фероматно. До огу-
нації працювало у конгоесі.

Після окупції в 1943, був
примусово уміщ. у Шенбергину
де і знаходився до 1945. Звільни-
вернувшись. де і працює у конгоесі
по рядових роботах. Бачив нігроз
окупції султан Сидорова конгоесу.

Болото ср. р.м.м.м.
сезон с. Рукані

Комотопский

Гр. Г.

Департируемых

23.7.45.

Удостоверение. 6

Выдано настоящим Бабуи

Александр Куримов, в том
что она прибавила на Комо-

тоский Гр. Г. Армянский зар-

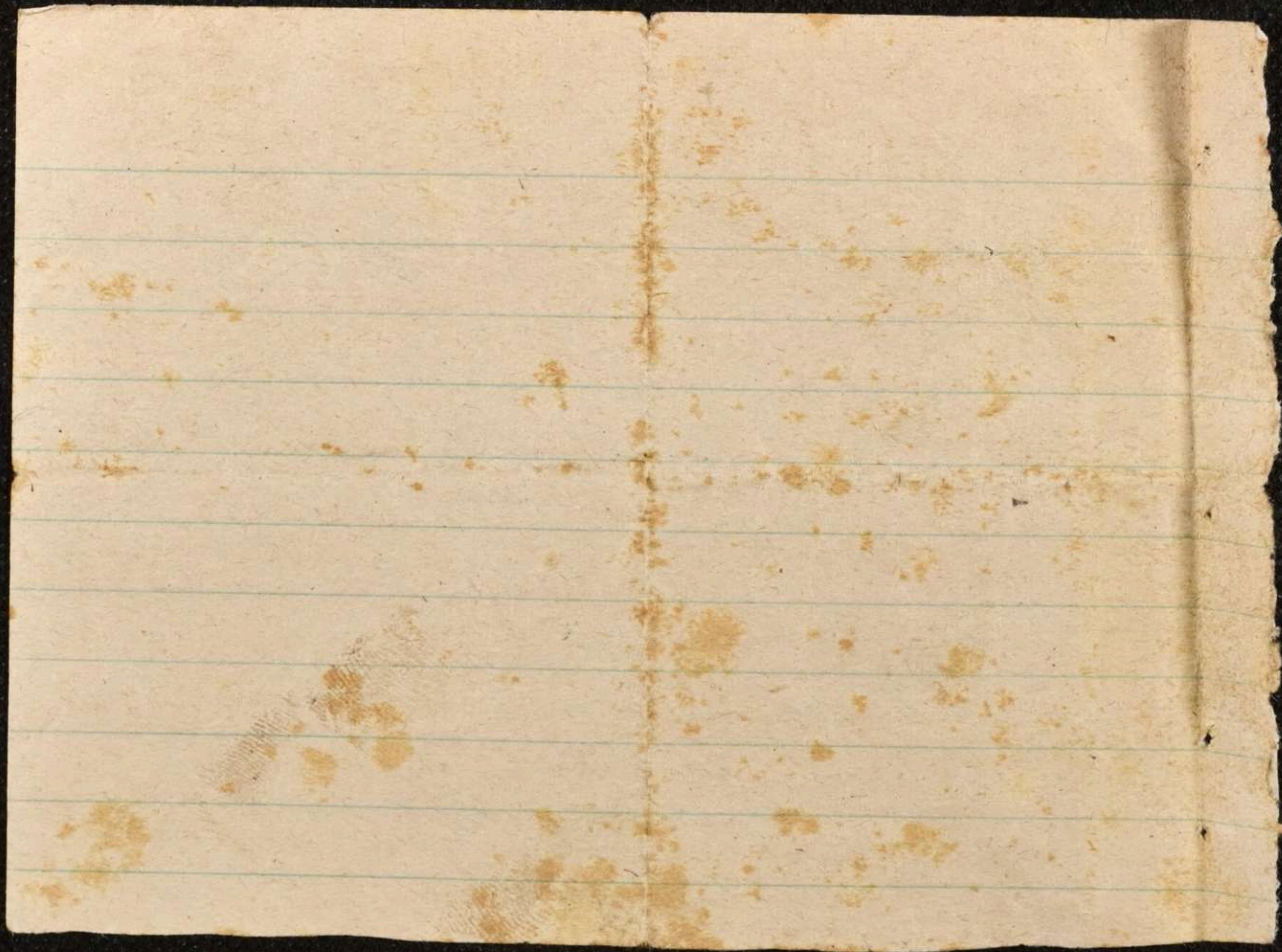
егистрирована и направлена на насто-
ящее местотельство в с. Русинька
Линово-Долинский р-н.

Действительно по 10 Августо 1945.

Н. К. Г. Г.

с. Комотоп.

Р. Г. Г.

ЗАВЕРИТЕЛЬНАЯ НАДПИСЬ

В данной деле пронумеровано 6 листов

Мещеряков

6 октября 92

Должность _____

Подпись *[Signature]*

ЗАВІРЯЮЧИЙ НАПИС

В даній справі пронумеровано 6 аркушів

(мещеряков)

Посад 19. листопада 92

с. охор. функції

Підпис *[Signature]*

Перевірено 24.03.2026 ВЛ

КОМІТЕТ
державної безпеки
Української РСР
УПРАВЛІННЯ
по Сумській області

КОМИТЕТ
государственной безопасности
Украинской ССР
УПРАВЛЕНИЕ
по Сумской области

" _____ " _____ 199 г.

№ _____
гор. Сумы